

FÉDÉRATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE

Secretariat General: 13, Place Albert I – B 6530 THUIN (Belgie)

F.C.I. - Standard č. 344 / 05.01.2006 / GB

AMERICKÁ AKITA (American Akita)

Země původu:	Japonsko
Vývoj:	USA
Datum publikace původního platného standardu:	06.07.2005
Určení:	Společenský pes
Klasifikace FCI:	Skupina 5 špicové a primitivní plemena Sekce 5 asijské špicové a příbuzná plemena Bez zkoušek z výkonu

Krátký historický přehled:

Počátky historie americké akity se shodují s vývojem japonské akity. Od roku 1630 byly v oblasti Akita používány psi Akita Matagis (středně velcí psi původně určené k lovu medvědů) jako bojovní psi. Od roku 1868 docházelo u tohoto plemene ke křížení s plemeny tosa a mastif. Tím sice vzrostla velikost akít, ale ztratily se typické vlastnosti špiců. Třebaže byly psi zápasy v roce 1908 zakázány, plemeno se zachovalo a bylo dále šlechtěno jako velké japonské plemeno. V roce 1931 bylo devět vynikajících jedinců akít prohlášeno národní památkou.

Během druhé světové války (1939 – 1945) se psi běžně používali jako kožešinová zvířata pro ošacení vojenských jednotek. Policie nařídila odchytil a zkonfiskovat všechny psy s výjimkou německých ovčáků používaných pro vojenské účely. Někteří chovatelé se pokoušeli obejít toto nařízení křížením svých psů s německými ovčáky. Po skončení druhé světové války byl počet psů plemene akita drasticky zredukován a toto plemeno se vyskytovalo ve třech samostatných typech: 1) Akity Matagi, 2) bojové akity a 3) ovčácké akity. Následkem toho byla situace v plemeni velmi složitá.

Po válce během obnovy čistokrevného chovu dosáhl dočasně ale mimořádně velké popularity pes Kongo-go z linie Dewa. Do Spojených států se dostala spolu se členy vojenských jednotek řada akít linie Dewa, v níž se projevovaly charakteristické znaky vlivu mastifa a německého ovčáka. Akity linie Dewa, velmi inteligentní a schopné přizpůsobit se nejrůznějším podmínkám prostředí, okouzly chovatele ve Spojených státech, chovu této linie se věnoval stále rostoucí počet chovatelů a popularita těchto psů rychle rostla.

V roce 1956 byl založen Akita Club of America a AKC (American Kennel Club) toto plemeno uznal (zápisy do plemenné knihy a řádné hodnocení na výstavách) v říjnu 1972. Přesto v této době neměly AKC a JKC (Japan Kennel Club) reciproční dohody o vzájemném uznávání průkazů původu, a proto bylo nemožné používat pro plemeno nové krevní linie z Japonska. Následkem toho se akity ve Spojených státech začaly podstatně lišit od akít v Japonsku, v zemi původu plemene. Ve Spojených státech se tak vyvinulo samostatné plemeno, jehož charakteristické vlastnosti a typ zůstávají nezměněny již od roku 1955. To je v ostrém kontrastu s japonským typem akít, do nichž byly za účelem obnovy původního plemene přikříženy akity Matagi.

Celkový vzhled:

Velký pes robustní konstituce, harmonický, celkově mohutný a silné kostry. Pro plemeno je charakteristická široká hlava ve tvaru tupého trojúhelníku s hlubokou tlamou, poměrně malými očima a vztyčenými ušima směřujícími kupředu většinou ve stejné úrovni se zadní částí šíje.

Důležité proporce

- Poměr kohoutkové výšky k délce trupu je zhruba 9 : 10 u psů a 9 : 11 u fen.
- Hloubka hrudníku dosahuje poloviny kohoutkové výšky psa.
- Poměr vzdálenosti od špičky čenichu ke stopu a vzdálenosti od stopu k týlnímu hrbolu činí 2 : 3.

Temperament

Přátelský, ostražitý, vnímavý, důstojný, učenlivý a odvážný pes.

Hlava

Masivní, ale v dobrém poměru k tělu, v klidu bez vrásek. Hlava tvoří při pohledu shora tupý trojúhelník.

Lebka

Mozkovna: plochá a široká mezi ušima. Mělká rýha na přední části dobře patrná.

Stop: dobře vyjádřený, ale ne příliš výrazný.

Obličejová část hlavy

Čenich: nosní houba široká a černá. Světlejší pigment a jasně neohraničené skvrny s nedostatkem pigmentu na nosní houbě jsou povoleny jen u bílých jedinců, ale černé se dává vždy přednost.

Tlama: široká, hluboká a plná.

Pysky: černé a ne příliš visící. Jazyk růžový.

Čelisti/zuby: čelisti nejsou zaoblené, ale tupé a velmi silné. Zuby jsou silné a pravidelné. Skus je úplný. Přednost se dává nůžkovému skusu, ale klešťový skus je přípustný.

Oči: tmavě hnědé, poměrně malé, nevystupují, téměř trojúhelníkového tvaru. Okraje očních víček černé a těsně přiléhající.

Uši: pevně vzpřímené a v poměru k hlavě malé. Ohneme-li ucho kupředu, jeho špička dosahuje k hornímu okraji oka. Uši jsou trojúhelníkového tvaru, na špičkách poněkud zaoblené, široké u kořene, nejsou nasazeny příliš nízko. Při pohledu ze strany směřují uši kupředu nad oči rovnoběžně s linií šíje.

Krk

Silný a svalnatý s minimálním lalokem, poměrně krátký, silně se rozšiřující k plecím. Výrazná šíje harmonicky přechází v bázi lebky.

Trup

Délkou přesahuje výšku. Kůže není příliš tenká; ani příliš těsně nepřiléhá, ani není příliš volná.

Hřbet: Rovný

Bedra: Pevně osvalená.
Hrudník: Široký a hluboký. Žebra dobře klenutá s dobře vyvinutým hrudním košem.
Spodní linie a břicho: lehce vtažené

Ocas

Mohutný a bohatě osrstěný, vysoko nasazený a nesený nad hřbetem nebo ke slabíně, zatočený ze tří čtvrtin, zcela, nebo dvakrát, vždy na úrovni hřbetu nebo pod ní. Je-li ocas zatočen ze tří čtvrtin, jeho špička spadá na slabinu. Kořen ocasu je široký a silný. Natáhneme-li ocas podél pánevní končetiny, poslední článek ocasu dosahuje ke hleznu. Osrstění je na ocasu hrubé, rovné a husté, ale bez chocholu.

Končetiny

Hrudní končetiny

Hrudní končetiny silných kostí a při pohledu zepředu rovné.

Plece: Silné a mohutné, přiměřeně šikmo uložené.

Nadprstí: lehce skloněné směrem kupředu s úhlem zhruba 15° vůči svislici.

Pánevní končetiny

Silně osvalené, široké a silných kostí srovnatelných s hrudními končetinami. Paspárky se na pánevních končetinách odstraňují.

Stehna: silná, dobře vyvinutá, při pohledu zezadu rovnoběžná.

Kolena: přiměřeně úhlená

Hlezna: svislá, nevytácejí se dovnitř ani ven.

Tlapy

Rovnoběžné, kočičí tlapy, dobře klenuté prsty se silnými polštářky.

Pohyb / chody

Plný síly, přiměřeně dlouhý a vydatný. Pánevní končetiny se pohybují rovnoběžně s hrudními. Hřbetní linie zůstává silná, pevná a rovná.

Osrstění

Srst: patrová srst. Podsada silná, jemná, hustá a kratší než krycí srst. Krycí srst (pesíky) rovné, tvrdé a poněkud odstávající. Srst na hlavě, v dolní části končetin a na uších krátká. Délka srsti na kohoutku a zádi přibližně 5 cm, což poněkud přesahuje délku srsti na ostatních částech těla s výjimkou ocasu, kde je srst nejdelší a nejbohatší.

Barva: jakákoliv barva jako červená, žlutá, bílá atd.; přípustná je i strakatá a žíhaná. Barvy jsou zářivé a jasné, znaky jsou dobře vyvážené, s maskou, nebo bez ní, nebo s lysinou. Bílí psi (jednobarevní) masku nemají. Strakatí psi mají bílou základní barvu s velkými rovnoměrně rozmístěnými skvrnami pokrývajícími hlavu a více než jednu třetinu těla. Barva podsady se smí lišit od barvy krycí srsti.

Velikost

Kohoutková výška: psi 66 až 71 cm (26 – 28 palců)
feny 61 až 66 cm (24 až 26 palců)

Vady

Jakákoliv odchylka od výše uvedených bodů se musí považovat za vadu a její závažnost se posuzuje v přesném poměru se stupněm dané odchylky.

- psi se samičím výrazem, feny se samčím výrazem
- úzká nebo málo vyvinutá hlava
- chybějící zuby (s výjimkou 2 zubů z PM1 a / nebo M3)
- modře nebo černě skvrnitý jazyk
- světlé oči
- krátký ocas
- vytočené nebo vtočené lokty
- jakákoliv známka límce nebo vlajky
- bojácnost nebo špatná povaha

Vážné vady

- nedostatek mohutnosti
- lehké kosti

Diskvalifikující vady

- agresivita nebo přílišná bojácnost.
- naprostý nedostatek pigmentace čenichu. Čenich s depigmentovanými jasně ohraničenými skvrnami.
- svěšené, klopené nebo překlopené uši
- předkus nebo podkus
- srpkovitý nebo nezatočený ocas
- psi s kohoutkovou výškou pod 63,5 cm (25 palců) a feny pod 58,5 cm (23 palců)

Psi, kteří zjevně vykazují fyzické nebo povahové abnormality, musí být diskvalifikováni.

Pozn.: Psi musí mít dvě viditelně normálně vyvinutá varlata plně spuštěná v šourku.